

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

ΥΠΕ ΕΜΗ ΣΟΦΙΑ ΠΡΟΣΕΧΕ, ΕΜΟΙΣ ΔΕ ΛΟΓΟΙΣ ΠΑΡΑΒΑΛΛΕ ΣΟΝ ΟΥΣ. ΠΑΡΟΙΜ. ΣΟΛΟΜ. ΚΕΦ. Ε.

Αρ. 5.

ΣΜΥΡΝΗ. 8 | 20 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. 1831.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ.

Ἐπιφάνεια τῆς πεδιάδος,

Ἡ Παλαιστίνη ἀρμόδιως ποικίλεται ἀπὸ λόφους καὶ κοιλάδας. Ἡ Γ. Γραφή πολλάκις τὴν ἀναφέρει, ὡς μίαν ἀνόμαλον πεδιάδα. Δύο παράλληλοι ἄλυσσοι βουνῶν καταβαίνουν ἀπ' Ἄρκτον πρὸς Μετημβρίαν, μία ἀπὸ κάθε πλευρὰν τοῦ Ἰορδάνου, ἀρχίζουσαι ἀπὸ τὰ ὄρη τοῦ Λιβάνου, τὰ ὁποῖα χωρίζουν τὴν Παλαιστίνην ἀπὸ τὴν Συρίαν, καὶ τελειώνουσαι εἰς ἐκεῖνα τοῦ Χορέβ καὶ Σινᾶ, τῆς Πατραίας Ἀραβίας. Ἀπὸ ταῦτα γεννῶνται πολλαὶ μικραὶ σειραὶ, αἱ ὁποῖαι διαχωρίζουν ὅλην τὴν πεδιάδα, καὶ διακόπτονται, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀπὸ πλατείαις καὶ εὐρυχωροῦς κοιλάδας. Ὅλη ἡ περιοχὴ μεταξύ Ἰάφφα, καὶ Ράμμα συνίσταται εἰς μίαν διαδοχὴν μετρίων ὑψομάτων, καὶ ἀπὸ πλούσια χωράφια καὶ κοιλάδας.

Εἰς τὴν Ἰουδαίαν εὐρίσκονται βουνὰ μετρίου ὕψους, ἀνόμαλα καὶ ἀνόμοια. Πλησίον καὶ πέραν τῆς Ἰεριχῆ, οἱ λόφοι εἶναι ξηροὶ καὶ ἄκαρποι, αἱ κοιλάδες ἀκαλλιέργηται, ἀπὸ πέτρας καὶ χωρὶς γλοῆν.

Πρὸς ἄρκτον, τὰ βουνὰ μ' ὅλον ὁποῦ εἶναι χαμηλότερα, ἐκλύουσι περισσότερον τὴν θεωρίαν διὰ τὴν εὐφορίαν των, καὶ αἱ κοιλάδες των εἶναι καρποφόραι, καὶ ἔχουν μηλέας στενοφυτευμένας. Τὰ ἔνδον τῆς ξηρᾶς, εἶναι μία μεγάλη κοιλάς, ἣτις ποτίζεται ἀπὸ τὸν μέγαν ποταμὸν Ἰορδάνην.

Ἀπὸ Δυσμᾶς τοῦ ὄρειου τόπου, αἱ πεδιάδες καὶ αἱ κοιλάδες εἶναι πολυἀριθμοὶ, καὶ μερικαὶ ἐκτεταμέναι ἀλλὰ πολὺ ὀλιγώτερον καρποφόραι ἀπὸ ἐκεῖνας πλησίον τοῦ ποταμοῦ.

Τὸ παραθαλάσσιον, (εἰς τὸ ὁποῖον τὸ ὄνομα τῆς Παλαιστίνης κυρίως ἀνήκει,) εἶναι διόλου ἑμαλόν, καὶ ὄχι μόνον χωρὶς παταμοὺς ἀλλὰ καὶ χωρὶς ρεῖθρα, ἔξω μόνον ἀπὸ τοὺς πρόσκαιρους ρύακας οἵτινες, προέρχονται ἀπὸ τὸ λυόσιμον τῶν πάγων τοῦ χειμῶνος. Μ' ὅλον τοῦτο τὸ χῶμα εἶναι μαυροδερὸν καὶ εὐφορον, καὶ ὅταν αἱ βροχαὶ εἶναι μέτριαι, φέρει πολλὰ ἀστάχυα σιταρίου καὶ ὄσπριων.

Ὅρη τοῦ Λιβάνου.

Ἡ μεγαλητέρα καὶ ἡ πλέον περίφημος σειρά βουνῶν πρὸς ἄρκτον τῆς Παλαιστίνης, εἶναι ἐκεῖνη τοῦ Λιβάνου· μία ἐκτεταμένη καὶ ὑψηλὴ ἄλυσσος, ἣτις ἐξαπλώνεται ἀπὸ τὸ παραθαλάσσιον, εἰς δύο παράλληλους κλάδους, ἀπὸ τὸ Ν. Δυτικὸν μέρος εἰς τὸ Β. Ἀνατολικόν. ἐκεῖνη

ἣτις περισσότερον ἐκτείνεται πρὸς Νότον, εἶναι τοῦ Ἀντιλίβανου, ἡ ἐκεῖνη ἣτις εἶναι ἀπ' ἑναντι τοῦ μεγάλου Λιβάνου. Μεταξὺ τοῦ ἐνός καὶ τοῦ ἄλλου, εὐρίσκεται ἡ κοιλάς τῆς Κοίλο—Συρίας. Λίβανος ὀνομάσθη ἀπὸ τὴν λευκοτητάτου, ὄχι μόνον διὰ τὰ παντοτινὰ χιόνια τὰ ὁποῖα τὸν σκεπάζουν, ἀλλὰ διὰ τὸ χρῶμα τῶν ἀσθεστοειδῶν κρημνῶν του. Ἀπὸ τούτους ἔτρεχε τὸ καθαρότατον νερόν, καὶ ἀπ' ἐπάνω των αἱ κορυφαὶ τῶν βουνῶν ἦτον σκεπασμένα ἀπὸ χιόνιας. Εντεῦθεν ἠμποροῦμεν νὰ διακρίνομεν τὴν ὠραιότητα καὶ οὐσίαν τῆς συγκρίσεως. “Ἢμπορεῖ τις νὰ ἀφήσῃ τὰς χιόνιας τοῦ Λιβάνου, αἱ ὁποῖαι καταβαίνουν ἀπὸ τοὺς κρημνοὺς εἰς τὰ πεδία, ἢ νὰ λησμονήσῃ τὰ ἀναβρυτικὰ νερὰ τὰ ὁποῖα πηγάζουν ἀπ' ἄλλα μέρη.”

Τὰ χαμηλότερα μέρη τῶν βουνῶν εἶναι τόσον θερπνὰ, ὅσον ἀγρία τὰ ὑψηλὰ. Ὁ Σολωμὼν διὰ νὰ χαίρεται τὴν καθαρότητα τοῦ ἀέρος, καὶ τὰς ὠραίας θεωρίας, ἐκτίσεν ὀσπητία ἐκεῖ ἐπάνω. Τὸ κρασί τούτου τοῦ τόπου εἶναι περίφημον.

Οἱ Κέδροι τοῦ Λιβάνου ἐκατάντησαν παροιμοῖάδεις, καὶ ὑπερβαίνουν ἐκείνους, ὅλων τῶν ἄλλων τόπων. Μεταξὺ τοῦ μεγάλου ὕψους των καὶ εὐμορφίας τοῦ σχήματος καὶ φύλλον, εὐγάζουν μίαν θαλασσοειδῆ εὐωδίαν, ἣτις φαίνεται ὅτι διακρίνεται μὲ τὸ ὄνομα “ἡ μυρωδία τοῦ Λιβάνου.” Οὗτος ὁ κέδρος τὸν παλαιὸν καιρὸν ἦτον ἄφθοнос· ἀπὸ ταῦτα τὰ ξύλα ἦτον κτισμένη ἡ Περσέπολις, ὁ Ναὸς τῆς Ἱερουσαλήμ, καὶ τὸ παλάτιον τοῦ Σολωμῶντος· εἰς αὐτὸ ἐχρηιάσθησαν τόσον πολλὰ, ὥστε ὀνομάσθη τὸ ὀσπητίον, ἀπὸ τὰ δάση τοῦ Λιβάνου. Οἱ Τύριοι προσέτι τὰ ἐμεταχειρίζοντο εἰς τὰ καράβια.

ΣΕΙΣΜΟΣ.

Τὴν Παρασκευὴν τῆς ἀπερασμένης ἐβδομάδος, τὰς 9 τοῦ τρέχοντος, περὶ τὴν μίαν ὥραν καὶ τέταρτον Μ. Μ. ἓνας δυνατὸς σεισμὸς ἠκολούθησεν εἰς τὴν Σμύρνην καὶ εἰς τὰ πλησιόχωρα χωρία. Μανθάνομεν ὅτι ἦτον δυνατώτερος εἰς τὸν Μπουτζᾶ, ὥστε τρόπον τινὰ οἱ ἄνθρωποι δὲν ἠμπούρεσαν νὰ σταθοῦν εἰς τοὺς πόδας των. μ' ὅλον τοῦτο ἐὰν ταῦτα τὰ κοινὰ συμβάντα ἀκολουθοῦσαν βιαϊότερα, ἀκόμη καὶ τότε ὁ καλὸς ἄνθρωπος ὅστις ἐμπιστεύεται εἰς τὸν Ἰψιστον, ἠμπορεῖ νὰ λέγῃ.

Ὁ Θεὸς εἶναι καταφύγιόν μας καὶ δύναμις· βοήθεια καὶ τὰ πολλὰ ἐτοιμοτάτη εἰς τὰς θλίψεις.

Διὰ τοῦτο ἡμεῖς δὲν θέλομεν φοβηθῆναι, καὶ ἂν σαλευθῆ ἡ γῆ, καὶ μετατοπισθῶσι τὰ ὄρη εἰς τὸ μέσον τῶν θαλασσῶν.

Καὶ ἂν ἠγῶσι καὶ ταρατῶνται τὰ κυματῶν, καὶ ἂν σειῶνται τὰ ὄρη διὰ τὸ φύσκομα αὐτῶν.

Γέννησις τῶν Σεισμῶν καὶ Ἡφαιστῶν.

Τὴν σήμερον γενικῶς ὑποδέχθη, ὅτι ἀερώδεις ἐνέργειαι ἀναθυμιάσεων καὶ ἀτμῶν, εἶναι ἡ ἀμεσὸς αἰτία τῆς δυνάμεως τῶν σεισμῶν καὶ ἠφαιστῶν χασμάτων. Ὄταν ἀναλύωνται ὀρηκτικῶς καὶ ἔξαφνα, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ εἰς πολλὰς περιπτώσεις ὀλίγου καιροῦ, καὶ γεμάται ἀπὸ καυσίν με μεγάλην ἐλαστικὴν δύναμιν, χωρὶς ἀμφιβολίαν ἔχουν ἀρκετὴν δύναμιν νὰ καταξερσίουν βουνὰ, νὰ ἐγγάλουν πλημμύρας, νὰ σηκώσουν λίθους πολλὰ ὕψηλά εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν, καὶ ὀλοκλήρους σειρὰς ὕψηλῶν κρημνῶν, νὰ φουσκώσουν τὸν Ὠκεανὸν με ἀσυνθηθέστους κυματισμούς, νὰ σειῶν στερεὰς καὶ τὸ ἴδιον σῶμα τῆς Σφαιρας μας, εἰς τὸ κέντρον τῆς. Καθεὶς γνωρίζει τὰ ἀποτελέσματα τῆς Πυρίνου κόνεος, καὶ ὅτε ὁ στενωχῶρημένος ἀτμὸς εἰς τὰ ἀτμοκίνητα, πολλάκις ἐπροξένησε τρομερὰ συμβέβηκτα. Τώρα κοινῶς γνωρίζομεν ὅτι ὑπάρχουν μέσα εἰς τὴν γῆν ἀπειραι ὑποστάσεις, αἷτινες δύνανται νὰ κάμουν θερμότητα καὶ νὰ προξένησουν παρόμοια ἀποτελέσματα. Λοιπὸν καθέτι τὸ ὁποῖον εἶναι ἀναγκίον εἰς τὴν γέννησιν τούτων τῶν μετεώρων καὶ φρικτῶν ἐπισκεύσεων τῆς Θεῆς Προνοίας, εἶναι ἀπὸ τὰς ὑπογείους φλογώσεις, τῶν ὁποίων χοχλάζουσαι πηγαί, καὶ διάφορα ἄλλα βεβαιώνουν τὴν ὑπαρξίν.

Ἡμεῖς θέλομεν νομίζει ὡς χάριν, καὶ ἀποδείξιν τῆς μαθήσεως, εἰν κανεῖς ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας μᾶς ἐφοδιάσῃ ἀπὸ ἀξιοπίστους διηγήσεις καὶ ἀποτελέσματα τῶν σεισμῶν. τὰς θέσεις θερμῶν πηγῶν, ἢ σδυμένων ἠφαιστῶν, κάμνοντες ὠφέλιμον ἐκδούλευσιν εἰς τὸν τόπον τὸν ὁποῖον κατοικοῦμεν, περιγράφοντες τὰς τοποθεσίας ὠφελίμων ὀρηκτῶν, καὶ θέλει εἰμεθα ὑπόχρεοι εἰς τὸν καθένα διὰ παραδείγματα τοιούτου εἶδους, περιέργων λίθων, ἢ καὶ λεπτομερεῖς περιγραφὰς περιέργων συμβάντων.

(Ἡ συνέχεια τοῦ Π. Βρινσμείδ)

Πιθανὸν ἦτον νὰ φοβεῖται τις μήπως ὁ νοῦστου κινούμενος ἔξαφνα εἰς τοιαύτας ἐκτάσεις, ἤθελεν τοῦ προξενήσει βλάβην εἰς τὴν ζωὴν του, ἀλλὰ τὰ βλαστήματα τῆς ἰλαρότητος καὶ ἀρετῆς ἤξισαν με τὴν προχόρησιν τοῦ νοῦς του. Προσέτι διετηρήθη εἰς αὐτὸν μία καλὴ καὶ τυχερὰ ἰσοσταθμία τοῦ νοῦς καὶ τοῦ σώματος, διότι αἱ εἰς τὴν φυσικὴν μαθήσεις του θεωροῦντο ὡς ἀξιόλογον μέρος τῆς

πατρικῆς φροντίδος καὶ ὠφελείας. Τὸ ὕψηλὸν σχῆμα καπλατῦ στῆθος του, ἔδειχναν τὰ θεμέλια μιᾶς καλῆς κροσεως, ἐνῶ τὰ εὐμορφα ὀφρύδιατου, τὰ ζωρὰ καὶ μαύρα ὄμματάτου, τὸ ἀστεῖον του χαμόγελον, ἐφάνερον τὴν ἐνωσιν τῆς ὑγείας, πραότητος καὶ εὐθυμίας του, ἥτις πῶτε δὲν ἐλησμονεῖτο. Εἶχεν ὀλιγώτερον πνεῦμα, καὶ περισσότεραν χαρὰν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἀφ' ὅσῃν συνηθείζον νὰ ἔχουν τ' ἄλλα παιδία τῆς ἡλικίας του. Ἡ φυσιογνωμία του ἔδειχνε περισσότερον ὕψηλον καὶ λογικὴν ἀγαθότητα παρὰ ὑπερβολὴν χαρὰς. Τοῦτο ἤμπορεῖ νὰ προῆλθε, εἰ αἰτίας ὅπου δὲν ἔλαβεν κανενὸς νέου τὴν συναναστροφὴν, διὰ νὰ λάβουν τόπον τὰ ἄτακτα καὶ παράξενα παιγνίδια ἀλλ' ἐξ ἀρχῆς αἱ ἤδοναί τῆς ἐπιμελείας καὶ τοῦ λογισμοῦ, ἐσυντρέχον ἀκαταπαύστως εἰς αὐτὸν ὥστε νὰ μετριάσουν καὶ νὰ σωφρονίσουν τὸ φερσιμόν του. Ἡ παρρησία του ἦτο ἐλεῖνη ἐνὸς ὠραίου, ὑγειοῦς καὶ εὐτυχοῦς παιδιοῦ, ὡς πρὸν τὸν βαθμὸν τῆς μαθήσεως καὶ γνώσεως, εἰς τὰς ὁποίας κατὰ τὸ σύνθηρι ἡ νεαρὰ ἡλικία δὲν φανταζομένηται.

Μ' ὅλον τοῦτο ἠξιεῖσθμεν με λύπηνμας νὰ μαρτυρήσωμεν τὸ ἀποθήσόμενον ταύτης τῆς περιέργου πείρας τοῦ νοῦς· δηλ: νὰ ἐρευνήσωμεν τὴν τελείαν ἀνακαλύψιν ἐνὸς βλαστοῦ τοῦ ὁποίου τὸ ἀνοῖγμα ἦτον θαυμάσιον. Μία ὀλεθρία δυσεντερία, ἥτις ἐκυρίευσεν τὴν γειτωνίαν τὸν ἔθεσεν εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν θυσιῶν τῆς, καὶ ἔπειτα ἀπὸ δεκατεσσάρων ἡμερῶν ἀσθένειαν, ἀπέθανε τὰς 11 τοῦ Ἀυγ. 1829 εἰς τὸ Χάρτφορντ τῆς Ἀμερικῆς τὴν πατρίδατου εἰς ἡλικίαν δύο χρόνων καὶ πέντε μηνῶν.

Τοῦτο τὸ σχεδιάσμα τὸ ὁποῖον ἀναφέραμεν διὰ διατρήσῃ τῶν νέων ἀναγνώστων μας, φαίνεται ὅτι καὶ εἰς τοὺς γονεῖς εἶναι τοιαύτη ἠθικῆς. Ἐάν πάντοτε κρίνουν νὰ ἐνεργοῦν ὅλην τὴν ἐπιρροὴν εἰς τὰ τέκνα των τὰ ὁποῖα ἐμπιστεύονται εἰς τὴν φροντίδα των, καὶ νὰ χαρίζουν τὴν ἰδίαν ἐνθερμον προσοχὴν εἰς τὴν τοῦ νοῦς των καὶ ἠθικὴν καλλιέργειαν, τῆς ὁποίας πλουσιοπαρέχουν εἰς τὰς φυσικὰς των παραθυμίας, ἢ ὠφέλεια τὴν ὁποίαν κάμνουν βαθμῶν δὲν τοῦ ἀντικειμένου, ταχέως θέλουν ἀποδειχθῆ, καὶ ἡ ἰκανότης των διὰ τὴν σοφίαν καὶ ἀληθῆ εὐτυχίαν, πρώϊμα θέλουν ἐγείρεσθαι καὶ δυναμῶνεσθαι.

ἈΛΛΗΓΟΡΙΑ.

Μίαν φορὰν ἦτον δύο δυνατότατοι Τύρανοι οἵτινες εἶχαν ἀναμεσοντῶν παντοτεινὸν πόλεμον, τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου ἦτον Πολυτέλεια καὶ τοῦ δευτέρου Φιλαργυρία. Ἡ φιλονικίατων δὲν ἦτον τίποτε περισσότερον παρὰ πόθος νὰ λάβῃ τὴν γενικὴν μοναρχίαν ἐπάνω εἰς τὰς καρδίαις τῶν ἀνθρώπων. Ἡ πολυτέλεια εἶχε πολλοὺς στρατηγούς ὑποκάτω τῆς οἵτινες τῆς ἔκαμναν μεγάλας ἐκδουλεύσεις τοιούτοι ἦτον, ἡ Ἥδονῆ, ἡ Εὐθυμία, ἡ Μεγαλοπρέπεια καὶ ἡ Εὐγένεια. Ἡ φιλαργυρία παρομοίως ἦτον πολλὰ δυνατῆ, με τὸ νὰ ὑπακούετο πιστῶς ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικούς τῆς δηλ: τὴν Πείναν Φιλοπονίαν, Φροντίδα, καὶ Ἀγρυπνίαν. Παρομοίως εἶχεν ἓνα μυστικὸν σύμβουλον ὅστις

δὲν ἔλειπεν ἀπὸ τὸ πλάγιτης, καὶ τῆς ἐπιθύριζε πάντοτε κάτιτι εἰς τὸ αὐτίον. τὸ ὄνομα τοῦ μυστικοῦ τούτου συμβούλου ἦτον Πτωχία. Καθὼς ἡ Φιλαργυρία ὄδηγεῖ το ἀπὸ τὰς συμβουλὰς Πτῆς τωχίας, ὁ ἀνταγωνιστῆς τῆς ἦτον διόλου παρητημένος εἰς τὴν γνώμην καὶ συμβουλήν τῆς Ἀφθονίας, ἣτις ἦτον πρῶτος τῆς σύμβουλος καὶ ὑπουργὸς τῆς ἐπικρατείας ὅστις ἐδιόταξε μόνος τὰς ὑποθέσεις διὰ αὐτὴν, καὶ ποτέ δὲν ἔφευγεν ἀπ' ἐμπρός τῆς.

Ἐνῶ οὗτοι οἱ δύο ἀνταγωνισταὶ ἐφιλονεικοῦσαν τοιοῦτοτρόπως ἀναμεσόν τους διὰ τὴν δεσποτείαν, αἱ νίκαι των ἦτον διάφορα Ἡ Πολυτέλεια ἐκυρίευε μίαν καρδίαν καὶ ἡ Φιλαργυρία μίαν ἄλλην. Ὁ πατὴρ μιᾶς φαμηλίας συγγὰ ἤθελε παρατάττεται ὑπὸ τὸ φλάμπουρον τῆς Φιλαργυρίας, καὶ ὁ υἱὸς ὑποκάτω εἰς ἐκεῖνο τῆς Πολυτελείας. Ἡ γυνὴ καὶ ὁ ἄνδρας πάντοτε ἤθελε ἐκλέξουν ἓνα ἀπὸ τὰ δύο μάλιστα ὁ ἴδιος, ἐνῶ νέος ἤθελε κλίνει πρὸς τὸ ἓνα μέρος, καὶ νὰ ἀποστατήσῃ εἰς τὸ ἄλλο ἀφοῦ ἤθελε γηράσῃ· ἀληθινὰ οἱ φρόνιμοι τοῦ Κόσμου στέκουν οὐδέτεροι· ἀλλ' ἀλλοίμονον. ὁ ἀριθμὸς των εἶναι πολλὰ μικρός.

Τέλος πάντων ὅταν οἱ δύο οὗτοι Μονάρχαι ἐκουράσθησαν κινῶντες πόλεμον ὁ εἰς ἐπὶ τοῦ ἄλλου, ἐσυμφώνησαν μὲ μίαν συνομιλίαν εἰς τὴν ὁποίαν κανεῖς ἀπὸ τοὺς συμβούλους των δὲν παρευρίσκετο. λέγεται ὅτι ἡ Πολυτέλεια ἄρχισε τὴν ὁμιλίαν, καὶ ἀφοῦ ἔκθεσαν τὸν παντοτεινὸν πόλεμον τὸν ὁποῖον ἔκαμναν, εἶπεν εἰς τὸν ἔχθρον τῆς μετὰ τὴν φυσικὴν τῆς ἐλευθεροσωμίας. νομίζω ὅτι ἤθελε γίνωμεν καλοὶ φίλοι, ἐὰν ἔλειπεν ἡ παρακίνησις τῆς Πτωχίας, ἐκεῖνου τοῦ ἐπιζημίου συμβούλου, ὅστις παρήκουε, καὶ τὴν ἐγέμιζε ἀπὸ ψευδεῖς φόβους καὶ ἀπάτας. Εἰς τοῦτο ἡ Φιλαργυρία ἀπεκρίθη, στοχαζόμεναι ὅτι ἡ Ἀφθονία, ὁ πρῶτος ὑπουργὸς τοῦ ἀνταγωνιστοῦ τῆς, εἶναι ἐλαπτικότερος σύμβουλος ἀπὸ τὴν Πτωχίαν, διότι αὐτὴ πάντοτε ἐνθύμιζε τὰς ἡδύνας, ἀποδιώχνουσα ὅλας τὰς ἀναγκὰς προφυλάξεις ἐναντίον τῆς Ἀνάγκης, καὶ ἀκολούθως κρημνίζουσα τὰ θεμέλια ἐπάνω εἰς τὰ ὅποια ἦτον στεραιωμένη ἡ διοίκησις τῆς Φιλαργυρίας. Τέλος πάντων διὰ νὰ φιλιθοῦν ἐσυμφώνησαν εἰς ταύτην τὴν εὐκαιρίαν ὅτι, καθεὶς ἀπὸ αὐτοῦς νὰ διώξῃ τὸν μυστικὸν τοῦ σύμβουλου.

Ὅταν τὰ πράγματα ἐδιατάχθησαν εἰς σχῆμα εἰρήνης, ὅλαι αἱ ἄλλαι διαφοραὶ ταχέως ἐδιορθώθησαν, τόσον ὥστε εἰς τὸ μέλλον ἀπεφάσισαν νὰ ζοῦν ὡσάν καλοὶ φίλοι καὶ σύμμαχοι, καὶ νὰ μετέγουν ἀπὸ ὅτι λάφυρα ἤθελε κάμει ἐν ἀπὸ τὰ μέρη. Διὰ τοῦτο ἡμεῖς εὐρίσκομεν τώρα τὴν Πολυτέλειαν καὶ τὴν Φιλαργυρίαν νὰ κυρνεύουν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν καρδίαν, καὶ νὰ μοιράζονται τὸν ἴδιον ἄνθρωπον. Εἰς τὸ ὁποῖον μόνον προσθέτω, ὅτι ἀπὸ τὸν διωγμὸν τῶν ἰδιαιτέρων συμβούλων, ἡ Φιλαργυρία ἀναπληρεῖ τὴν Πολυτέλειαν εἰς τὸν τόπον τῆς Ἀφθονίας, καθὼς ἡ Πολυτέλεια βάνει τὴν Φιλαργυρίαν εἰς τὸν τόπον τῆς Πτωχίας.

Σχολὴ Θελαῖας Διδιδικαλίας.

Διάφορα ἐρευνήσεις ἐσχάτως ἔγειναν διὰ διδισκάλας, νὰ ἀνοίξουν κορασίων σχολὰς εἰς Κωνσταντινούπολιν Ἀθη-

νας κ. λ., καὶ στοχαζόμεθα ὅτι ἡ ζήτησις τοιούτων ἀναμφιδόλως θέλει αὐξήσῃ. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ εἰς καθὲ πολιτισμένον μέρος, ἡ παιδεία τῶν τέκνων εἰς τὴν ἀπαλλὴν ἡλικίαν των, ἐμπιστεύεται διόλου εἰς γυναῖκας, αἵτινες διὰ τὴν φυσικὴν των ἰλαρότητα καὶ ὑπομονὴν, φαίνονται ἐξαιρέτως ἐπιτήδεια, διὰ τοῦτο τὸ ἀξιόλογον ἐπάγγελμα. Ἡμεῖς λοιπὸν ἐνθέρμως παρακινούμεν ὄρφανὰς νέας, καὶ ἄλλας αἰτινες ἐπιθυμοῦν νὰ ἐπιτύχουν μίαν τόσον χαρεὴν ὑπαρξιν, κοπιᾶζουσαι εἰς τὸ νὰ δυνηθοῦν νὰ βασταξοῦν ταύτην τὴν ὠφελιμοτάτην καὶ ἐντιμον ἐπιχειρησιν. Ὅσον διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, εὐγνωμόνως ὁμολογοῦμεν τὴν παιδείαν ἐλάβαμεν ἀπὸ τὰς διαφόρους διδασκάλας εἰς τὰς ἡμέρας τῆς νεαρᾶς ἡλικίας μας.

Σύμμικτα.

Πάθος. Δοκιμάζοντες καθὲ ἄνθρωπον, εἶναι ἀρκετὰ γνωστὸν, ὅτι ὅσον τὰ πάθη καὶ ἐπιθυμιαίτου δὲν καθυποβάλλονται, κρατοῦν τὴν ψυχὴν του εἰς συνεχῆ ἐνόχλησιν. Αἱ ἐπιθυμιαὶ εἶναι σηρεῖναι αἱ ὁποῖαι τραγωδοῦν μόνον διὰ νὰ πλανοῦν, καὶ εὐφραίνουν διὰ νὰ φθείρουν· ἐκεῖνος ὅστις τὰς ἀιροάζεται, εἶναι ἀδύνατον ἕως τὸ τέλος νὰ μὴ ναυγίσῃ. Τὰ πάθη εἶναι παρομοίως κινδυνώδη, καθὼς καὶ ὀλέθρια διὰ τὴν εἶαν των, καὶ σπρώχνουν τὴν ψυχὴν μεθελώδη καὶ δυνατὰ κύματα, τα ὅποια ποτέ δὲν παύουν, καὶ ἀφίνουν τὸν κυριευθέντα χωρὶς ὀδηγὸν χωρὶς διαβήτην, καὶ χωρὶς πηδάλιον. καμμία ἐλπὶς δὲν ἀπομένει εἰς τὸν δυστυχῆ ταξιδεὺς τὴν, παρὰ ἡ γαλῦνη τῆς ἀνεμοζάλης καὶ τὸ κατακάθισμα τοῦ ταραχῶδους ὠκεανοῦ.

Αἰωνιότης.

Ἐνας μαθητῆς ἀπὸ τὴν ἐν Παρισίοις παιδευσιν τῶν κωφῶν καὶ ἀλαλων, ἐρωτηθεὶς ἀπὸ ἑναν εὐγενή, ὅστις ἔπηγε διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ, “Τὶ εἶναι αἰωνιότης;” τοῦ ἀπεκρίθη εἶναι ὁ καιρὸς τῆς ζωῆς δηλ: ἡ ὑπαρξις τοῦ Παντοδυναμοῦ Θεοῦ.

Ποῦ εἶναι ὁ Θεός.

Ἐνα μικρὸν παιδίον ἀξιολόγου ἐμπειρίας ἐδυνήθη νὰ εἰσχωρήσῃ μέσον τῆς συντροφίας ἐνὸς περιφήφου Κληρικοῦ, καὶ ἐρωτηθὲν ἀπὸ αὐτὸν, “Ποῦ εἶναι ὁ Θεός;” τοῦ ὑπεσχηθῆν νὰ τοῦ δώσῃ ἓνα μῆλον” Τὸ δὲ παιδίον ἀπεκρίθη” εἰπέμου ποῦ δὲν εἶναι, καὶ ἐγὼ θέλω σὲ δώσει δύο.”

Γνωμικόν. Φέρεται μαζύσας τὸ βιβλίον σας καθὼς τὸ ὠρολόγισας εἰς μίαν κρυφὴν τζέπην, καὶ μὴν τὸ εὐγάζετε διὰ νὰ δείξετε ὅτι ἔχετε ἓνα τοιοῦτον. ἀλλ' ἐὰν σὰς ἐρωτήσουν τί ὦρα εἶναι, τότε τοὺς λέγεται.

Εἰς τὴν ἐξορίαν τοῦ μάλιστα ἡ ιερατικὴ τοῦ ἀρετῆ, ὁ φιλόανθρωπος καὶ εὐσπλαγγνος χαρακτήρ τοῦ παραστένουσιν εἰς εὐαίσθητον παρατηρητὴν θεάματα. Ὀλίγα τινὰ συμβάματα τῆς ζωῆς τοῦ ἐγκωμιάζουσι τὴν χρηστότητά τοῦ περισσότερο παρὰ πομπῶδεις ἔπαινοι.—Μετὰ τὴν μάχην τοῦ Μαλπλακέτου, συναφθεῖσαν κατὰ τὸ 1709, ὁ Φενελὼν ἐδέχθη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ὅλους τοὺς πληγωμένους καὶ ὅσους δυστυχεῖς χωρίτας ὁ πόλεμος ἐβίαζε ν' ἀφῆσσι τὰς κατοικίας των. Εἰς αὐτῶν ἔκλειεν ἀπαρηγόρητα. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του. “ Εἶχα μίαν δάμαλιν, ” λέγει ὁ χωρίτης, “ καὶ μ' ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὴν σώσω. ” Ὁ ἀρχιεπίσκοπος τὸν προσφέρει ἄλλην, “ ποτὲ, ” λέγει “ δὲν θέλει τις εὐρεῖν παρομοίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἔχασα. ” Ὁ Φενελὼν, τὴν νύκτα ὑπάγει εἰς τὸ χωρίον τοῦ χωρίτου ἐκείνου μ' ἓνα μόνον ὑπηρέτην, εὐρίσκει τὴν δάμαλιν, καὶ φέρει παρηγορίαν εἰς τὸν ἀπελπισμένον χωρίτην.—Ἡ βιβλιοθήκη του εἶχεν ἀφανισθῆν εἰς πυρκαϊάν “ Εὐχαριστοῦμαι, ” ἔπεν, “ εὐχαριστοῦμαι ὅτι ἐκάησαν τὰ βιβλία μου, παρὰ ἡ καλύβα μιᾶς πτωχῆς οικογενείας. ” — Ὅταν ἤκουσε τὸν θάνατον τοῦ δουκὸς τῆς Βουργοντίας τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀναθρέψειν, “ ὅλα μου αἱ σχέσεις διελύθησαν, ” ἐξεφώνησε κλαίων, “ Γαλλία, ἐνόμιζα ὅτι σ' εἶχα ἐτοιμάσειν ἡμισείας ἑκατονταετηρίδος εὐτυχίας, καὶ ἰδοὺ ὁ θάνατος ἐματαίωσε τὸ ἔργον μου. δὲν ἔκαμα τίποτε διὰ σέ, ὦ πατρίς μου. ”

Ὁ ἠάρετος οὗτος ἀνὴρ ἐτελεύτησεν εἰς τὸ Καμβραβίον τὸ 1715. Ἡ λύπη τοῦ λαοῦ μετὰ τὸν θάνατόν του, τὸ σέβας τὸ ὁποῖον εἶχαν εἰς αὐτὸν οἱ τῆς Γαλλίας ἔχθροι, καὶ τὰ λαμπρὰ τοῦ σεβάσματος δείγματα τὰ ὁποῖα ἐπρόσπεραν εἰς αὐτὸν ὁ Εὐγένιος καὶ ὁ Μαρκελοροῦγος, εἶναι κάλλιστοι πανηγυρικοὶ εἰς τὸν Φενελῶνα. Ἰσοκράτης εἰς τὴν εὐγλωττίαν ὁ Φενελὼν, Περικλῆς εἰς τὴν Πολιτικὴν, Ἀριστοτέλης εἰς τὴν Φιλολογίαν, Οὐίργιλιος εἰς τὴν εὐφράδειαν, Πλάτων εἰς τὴν Σοφίαν, Σωκράτης εἰς τὴν ἀρετὴν, ἀφοῦσε νὰ δοξάσῃ ὀλόκληρον ἑκατονταετηρίδα, μάλιστα ἐπειδὴ καθὼς καὶ ὁ Σωκράτης “ ἦν ἐν παντὶ πράγματι καὶ πάντα τρόπον ὠφέλιμος. ” ὡς Ἀρχιεπίσκοπος μὲν, ὑπῆρξε πατὴρ τοῦ ποιμνίου του καὶ χρηστὸν παράδειγμα εἰς αὐτό ὡς δὲ αὐλικός, δὲν ἐζήτησε ποτὲ τὴν εὐνοίαν τῶν μεγάλων, ποτὲ ἡ κολακεία δὲν ἐμόλυνε τὸ στόμα του ὡς δ' ἀπὸ διδάσκαλον ἡγεμόνων, ἡ Γαλλία μεγάλα ἀγαθὰ ἐπρόσμενεν ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀναθρέψειν αὐτὸς δι' αὐτὴν βασίλειά, καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἀφῆκεν ὁ θάνατος νὰ ἐκτελέσῃ τὰς χρυστὰς τῶν Γάλλων ἐλπίδας. ὡς δὲ συγγραφεὺς ἐκόσμησε τὴν ἀλήθειαν μὲ ὅλας τῆς εὐγλωττίας τὰς καλλονὰς ὡς δὲ ἰδιώτης, τέλος, ἠγαπήθη μὲν ἀπὸ ὅσους τὸν ὑπηρετοῦσαν, τὸν ἔκλειον δὲ πάντοτε ὅσοι τὸν ἐγνώρισαν. Καὶ εἰς ἐκείνην τῆς πολεμικῆς δόξης τὴν ἀκμὴν, ὀλιγώτερον εὐτυπῆθη γενικῶς ὁ λαὸς διὰ θάνατον μεγάλων τοῦ ἔθνους στρατηγῶν, παρὰ διὰ τὸν τοῦ καλοῦ καὶ μετριοφρονος Φενελῶνος. Εἰς τοῦτον μάλιστα ἀληθὲς εἶναι τὸ ἀπὸ τὸν Χατωβριάνδον λεγόμενον. “ Περισσοτέραν ἐντύπωσιν κἀμνεῖ ἡ τοῦ σώφρονος ἀρετῆ, παρὰ ἡ τῶν Ἠρώων. ”

Π.

Μητρικὴ τῆς ἀπόφσεως

Ἐντυπομένη βαθεῶς ἀπὸ μίαν αἰσθησὶν τῆς ἀπέρου ὁ φειλίας τῶν μητρικῶν χρεῶν, καὶ ἀπὸ τὰ μεγάλα ἀποτελέσματα τῆς ἀπαιτουμένης διδασκαλίας τῶν νέων, σήμερον ἀπεφάσισα νὰ πασχίσω, πάντοτε μὲ τὰς ἐρμηνείας καὶ παραδειγματὰ μου νὰ ἐμπνεύσω τὰ τέκνα μου, μὴ ὀρθὰς εἰδήσεις τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ—δκλ: τί πρέπει νὰ ἀποφεύγομεν καὶ τί νὰ ἀκολουθῶμεν— ὁποῖον πράγμα ἠμποροῦμεν εὐκρινῶς νὰ ἐπιθυμοῦμεν, καὶ ὁποῖον φανερώς νὰ καταφρονοῦμεν. Καὶ καθὼς ἡ σταθερὰ γνώμη μου εἶναι ὅτι ἐγεννήθημεν διὰ νὰ δοξολογοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ ὅτι χαίροντες εἰς αὐτὸν εἴμεθα εὐτυχέστατοι, Ἐγὼ θέλω προσπαθῆσαι, ἐν ὅσω ζῶ μὲ τοιαύτην γνώμην νὰ βεβαιώσω τὰ τέκνα μου, ὅτι ἡ Δόξα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ὑστέρα ἐλπίς μου εἰς ὅτι ἐπιχειροῦμαι, καὶ ἡ παρηγορία εἰς αὐτὸν ἡ πλέον θερμὴ ἐπιθυμία μου, ἡ ἀδιάκοπος φροντίς μου καὶ ἡ ἀνέκφραστος παραμυθία μου Θελῶ πασχίσει, ἀποφεύγουσα ὅλας τὰς περιττὰς ἐρμηνείας τῶν ἐνδυμάτων, στολισμῶν, κοσμικῶν τελειοποιήσεων κ. τ. λ. νὰ μὴ ἀναβάλλω τὰς ἐρμηνείας μου, καὶ οὕτω νὰ ἐμπνεύσω τὰ τέκνα μου, μὲ τὴν ἰδέαν, τοῦ ὅτι στοχαζομαι καὶ λέγω ὅτι εἶναι καλὸν, καὶ ὅτι καταλαυβάνω ὡς διὰ μίαν μέλλουσαν ἐξετάσει. Νὰ πράττω καθὼς, ἐὰν μία ἐπιθυμία, εἴπειτα ἀπὸ τὸ χρειάζομενον πράγμα ἦτον μία σταθερὰ καὶ δυνατὴ ἀρχὴ εἰς ὅλον μου τὸ φέρσιμον καὶ διαγωγὴν. Ἄμποτε ὁ Θεὸς νὰ μὲ ἀζιώσῃ νὰ φυλάξω ταύτας τὰς ὑποσχέσεις μου.

ΧΡΙΣΤΙΑΝὸν ΚΟΡΑΣΙΟΝ.

Τῆς ζητῶ ὅτ' ἐνδυμένη ἦτον ὅλη εἰς εὐμορφίαν,

Καὶ ἐλπίδαι τῆς νεότης τ' ἔπναιαν μὲς τὴν καρδίαν.

Ποῦ εἶναι ἐκεῖνος ποῦ παρ' ἄλλος σοῦ ζυπνᾷ πάθος τερπνόν;

Καὶ εἶπε αὐτῇ στὸν Οὐρανόν.

Τὴν ρωτῶ, ὅταν τὴν εἶδα ἀπαλὰ νὰ ἀγκυαλιάζῃ,

Βρέφος τὸ χαροποιὸν τῆς, καὶ εἰς τὸ στήθος νὰ πλησιάζῃ.

Κεῖνος ποῦ ἀγαπᾷς παρ' ἄλλον, τάχα εἰς τόπο εἶναι τερπνόν;

Καὶ εἶπε αὐτῇ στὸν Οὐρανόν.

Πάλιν τῆς ζητῶ ὅταν εἶδανὰ μαραινοῦνται τὰ ἄνθη,

Καὶ ἐλπίδαι νὰ σμικραίνουσι καὶ τὰ γήινάτης πάθη.

Ποῦ νὰ ἦναι ὁ ἀγαπητὸς σου; κί ὕψωσε τὸν ὀφθαλμόν.

Καὶ εἶπε 'κεῖ στὸν Οὐρανόν.

Τὴν ἠρώτησα καὶ ὅταν εἶδα ποῦ ἐψυχομαχοῦσε,

Προσφιλέστερος ποῖος εἶναι ἀπὸ ὅσους ἀγαποῦσε;

Μόνος ὁ Θεὸς φωνάζει, ὁ Θεὸς κί ὡς πετινόν.

Πῆγε εὐθὺς στὸν Οὐρανόν.

Ἡ παρούσα ἐκδίδεται καθὲ Σάββατον, ἡ τιμὴ τῆς κατὰ τριμηνίαν εἶναι ἓν τάλληρον δίστηλον.

Εἰς τὸ Τυπογραφεῖον τῆς Εὐαγγελικῆς Σχολῆς.